

РЕШЕНИЕ

№ 11281

гр. София, 01.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 30.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11194** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от С. Ю. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006089 от 04.11.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с която ѝ е наложена мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС с рег. [рег.номер на МПС] , нейна собственост, за срок от 6 месеца, както и е отнето СРМПС №[ЕИК] и 2бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата се излагат аргументи за процесуални нарушения и липса на основания за прилагане на ПАМ. Не били изложени фактически основания, които да обуславят налагане на ПАМ. Не било спазено изискването за форма на акта, поради неизлагане в достатъчна степен на мотиви. Не била изяснена компетентността на органа, издал акта. Не били налице материалните предпоставки за издаване на акта. Налице било противоречие между диспозитив и мотиви. Налице било несъответствие между акта и заповедта относно собствеността на автомобила. Оспорват се констатациите, че водачът на автомобила е бил неправопособен. Иска се отмяна на заповедта. Претендират се разноси.

В съдебно заседание представителят на жалбоподателката поддържа жалбата.

Ответникът – Полицейски инспектор при ОПП- СДВР не изразява становище за нейната неоснователност.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в процеса.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, приема за установено следното:
От съдържанието на заповедта, се установява, че е издадена въз основа на АУАН серия ГА № 1412678 от 28.10.2024 г., съставен на водача Б. В. В., за това че е управлявал автомобил М. Ц 43 А. с рег. № С. на 28.10.2024 г., около 18:00 ч., в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], като при полицейска проверка е установено, че водачът не е представил СУМПС, тъй като същото му е било отнето по реда на чл. 171, т. 1 ЗДвП. С нея на жалбоподателката, като собственик на МПС-то, е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, връчена на 09.11.2024г.

По делото като доказателство е приложен издаденият акт и се установява, че в него е посочена същата фактическа обстановка относно нарушението, извършено от водача Б. В. В., но друг собственик на автомобила – К. М. Д., с ЕГН [ЕГН]. Представено е писмено доказателство – копие на голям талон на автомобила, от който се установява, че процесното МПС е собственост на жалбоподателката, т.е. в заповедта, а не в акта, е отразена правилно собствеността на автомобила.

Приложена е заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, от която се установява, че са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР, както и Заповед № 6400/07.07.2023г. на директора на СДВР, с която са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Представена е и заповед 513з-8640/28.11.2019г. на Директора на СДВР, от която се установява, че издателя на ЗППАМ е назначен на длъжност полицейски инспектор при ОПП-СДВР.

По делото е представена и писмено доказателство - докладна записка, в която се сочат факти за установеното нарушение, идентични с тези в акта и обжалваната заповед – че на посочената дата и място е извършена полицейска проверка на водача на автомобила - Б. В. В. и е установено, че неправопособен.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима за разглеждане по същество като подадена от активно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от оспорване, пред компетентния съд и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество тя е неоснователна.

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, съдът следва да прецени, дали съответният акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали актът съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.- полицейски инспектор, оправомощен да издава ЗППАМ със заповед 6400/07.07.2023г. на директора на СДВР.

Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и

правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Конкретната фактическа обстановка на нарушението достатъчно подробно е изложена в приложената заповед и АУАН към който препраща. В заповедта са описани обстоятелствата на нарушението - дата, място, фактът, че е установено управление на МПС от неспособен водач на МПС. Посочено е и кой е собственик на автомобила, доколкото прекратяването на регистрацията на МПС-то засяга неговата правна сфера. Това са напълно достатъчни факти за да се мотивира заповед по чл. 172, ал. 1, вр. чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП, доколкото са описани всички съществени обстоятелства за прилагане на мярката.

Налице е съответствие на фактите в акта и ЗППАМ, с изключение на вече посоченото несъответствие за това, кой е собственик на автомобила. Това несъответствие обаче не е основание за отмяна на ЗППАМ. От доказателствата за собствеността на автомобила се установява, че жалбоподателката е негов собственик, т.е. фактите за това обстоятелство са изяснени преди издаване на обжалваната заповед и са описани правилно в нея. Това, че в акта е посочено друго лице за собственик касае евентуално нарушение при издаване на акта, а не на заповедта, доколкото в производството по оспорването ѝ актът е само писмено доказателство, установяващо предпоставките на закона за издаването ѝ – констатираните основания на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП. От което следва, че описаното не е нарушение, което нарушава правата на жалбоподателката и не е основание за отмяна на заповедта.

Съгласно чл.171, т.2а, б. "а" от ЗДвП, налага се ПАМ „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

За издаването на ЗПАМ е достатъчно да е установено извършено деяние от изброените в чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП. В случая, видно от съставения акт е установено такова деяние и за реализиране на административно-наказателната му отговорност е образувано административно-наказателно производство със съставен акт за административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП има обвързваща доказателствена сила за административните органи. По своята правна същност актът за установяване на административно нарушение е официален документ, издаден от надлежен орган в предписаната от закона форма, чрез който се констатира едно фактическо положение, което разкрива признаците на административно нарушение. Към него са приложени писмени доказателства, в подкрепа на фактите, посочени в акта и в ЗПАМ - в случая е представена докладна записка за случая. Жалбоподателят от своя страна не е представил доказателства, които да оборят или внесат съмнение, че са се осъществили описаните факти, които обосновават налагането на принудителната мярка.

Неоснователни са оплакванията в жалбата за това, че не е осъществено нарушението, доколкото този спор е предмет на образуваното административнонаказателно производство със съставянето на АУАН. В настоящото производство съдът преценява единствено наличието на материалните предпоставки, посочени в закона за издаване на ЗППАМ, а в случая те са налице.

Неоснователни са възраженията, че на собственик на ППС може да се наложи ПАМ само, ако лично е извършил нарушението. Напротив, в закона ясно е казано, че мярката се прилага „и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства“ – т.е. чието МПС се управлява от неправопособен водач.

Неоснователни са и възраженията, че има несъответствие на диспозитива на заповедта с описанието на нарушението. Напротив, правните норми, които са посочен напълно съответстват на описаните факти.

Неоснователни са и възраженията, че не се разбирало дали водачът просто не е носил документите си или е бил неправопособен. Напротив, ясно е записано, че СУМПС на водача е било отнето по реда на чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Същото обстоятелство е отразено в акта и в докладната записка.

На следващо място, актът съответства и на целите на закона. Предназначението на принудителните административни мерки с превантивен характер е да осуети възможността на лицето да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание или санкция. Тя не цели да санкционира/накаже нарушителя и/или трети лица, а чрез неблагоприятни последици за адресата да се постигне правно определен резултат - подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване броя на пътнотранспортните произшествия (ПТП), на загиналите и ранените при пътни инциденти участници в движението. Това въздействие върху субекта, е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на определен вид правонарушения.

Ето защо, съдът прие, че оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон, като прилагането на обжалваната ПАМ, освен че е фактически обосновано и доказано от гледна точка на наличието на материалноправните предпоставки по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съответства и на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед, като издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, при спазване на административно производствените правила и при съобразяване с целта на закона, е законосъобразна. Жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Във връзка с гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Ю. Б., ЕГН [ЕГН], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006089 издадена на 04.11.2024г. от полицейски инспектор при ОПП-СДВР.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните.

Съдия: